

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 marca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 5 listopada 2015 roku znak (...) - (...) i przyznał wnioskodawcy W. S. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 maja 2015 roku do 8 września 2015 roku ustalając ponadto iż ww. nie jest zobowiązany do zwrotu pobranego zasiłku chorobowego wraz z odsetkami w łącznej kwocie 12.868,16 zł. Orzekając o kosztach procesu Sąd zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na rzecz W. S. kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wnioskodawcy.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

W. S. zatrudniony był na podstawie umowy o pracę w firmie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. do 30 kwietnia 2015 roku.

Wnioskodawca był niezdolny do pracy od dnia 20 kwietnia 2015 roku do 8 września 2015 roku.

Po ustaniu tytułu ubezpieczenia wnioskodawca złożył oświadczenie o nie kontynuowaniu działalności zarobkowej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wypłacił wnioskodawcy zasiłek chorobowy za okres od 1 maja 2015 roku do 25 sierpnia 2015 roku w kwocie 12.558,52 złotych po ustaniu tytułu zatrudnienia. W okresie od 1 listopada 2008 roku do 18 czerwca 2015 roku wnioskodawcę łączyła umowa zlecenia z (...) Spółką Akcyjną we W.. Na podstawie umowy wnioskodawca był zobowiązany do pośredniczenia w sprzedaży usług spółki polegających na pomocy osobom poszkodowanym w dochodzeniu od zakładów ubezpieczeń roszczeń z tytułu umowy ubezpieczenia powstałych ze zdarzeniem wypadkowym klienta. Za pośrednictwem wnioskodawcy w tym okresie nie podpisano żadnej umowy z klientem na rzecz przedstawiciela, nie naliczono, ani nie wypłacono żadnego wynagrodzenia. Wnioskodawca nie podejmował żadnych czynności w ramach umowy zlecenia od 2009 roku.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd podniósł, iż zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. Zasiłek chorobowy przysługuje w razie niezdolności do pracy spowodowanej chorobą, a więc jego funkcja substytutu zarobku polegająca na zabezpieczeniu środków niezbędnych do utrzymania w okresie trwania choroby. Taką zasadniczą funkcję spełnia zasiłek chorobowy w okresie trwania tytułu ubezpieczenia chorobowego. Prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia jest natomiast wyjątkiem od ogólnej zasady przysługiwania prawa do zasiłku chorobowego w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Odwołanie się do funkcji i celu prawa do zasiłku chorobowego, udzielanego po przekroczeniu okresu objętego składką, pozwala na stwierdzenie, że w kontekście ogólnych zasad nabywania prawa do zasiłku chorobowego, jest on świadczeniem wyjątkowym, przysługującym tylko osobom nie podlegającym ubezpieczeniu, i to z tytułu zdarzeń nie objętych ryzykiem ubezpieczenia chorobowego. Ryzyko, które ustawodawca zdecydował się finansować bez ekwiwalentu w składce, zostało ogólnie ujęte jako niezdolność do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia i przy tym podlega szczególnie określonej formie przesłanek, kiedy zasiłek chorobowy po ustaniu tytułu ubezpieczenia społecznego nie przysługuje – wskazanych w art. 13 omawianej ustawy.

Wspólną cechą przyczyn wyłączających prawo do zasiłku wskazanych w art. 13 powoływanej ustawy jest istnienie innych źródeł dochodów z ubezpieczenia społecznego (emerytura lub renta z tytułu niezdolności do pracy), z Funduszu

Pracy (zasiłek dla bezrobotnych, zasiłek lub świadczenie przedemerytalne) bądź z własnej kontynuowanej lub podjętej działalności zarobkowej (dochód z tej działalności lub zasiłek chorobowy z tytułu kontynuowanej równolegle lub nowej aktywności zawodowej, nabyty na ogólnych zasadach). We wszystkich tych przypadkach wypłata zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia byłaby sprzeczna z ratio legis omawianej regulacji, która sprowadza się do dostarczenia środków utrzymania byłemu ubezpieczonemu, który z powodu ustania pracy zarobkowej traci dotychczasowe dochody, a któremu choroba przeszkodziła w znalezieniu i podjęciu nowej pracy zarobkowej, a tym samym nowego źródła dochodów. Uzasadnieniem wszystkich przyczyn wyłączających prawo do zasiłku jest więc okoliczność, że dotyczą one sytuacji, gdy osoba niezdolna do pracy ma już inne źródło utrzymania.

Przepis art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej posługuje się przesłanką „kontynuacji działalności zarobkowej” lub „podjęcia działalności zarobkowej”. Ustawa przy tym nie definiuje pojęcia działalności zarobkowej. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych także pojęcia tego nie wyjaśnia. Wykładnia pojęcia działalności zarobkowej poprzez porównanie przepisu art. 13 ust. 1 pkt 2 z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej – przewidującego utratę prawa do zasiłku chorobowego za cały okres zwolnienia, w razie wykonywania pracy zarobkowej lub niezgodnego z przeznaczeniem wykorzystania zwolnienia lekarskiego – prowadzi do wniosku, iż zakres przedmiotowy pojęcia "działalności zarobkowej" jest szerszy od pojęcia "praca zarobkowa" i obejmuje różne formy prowadzenia działalności, w ramach której ubezpieczony uzyskuje dochód. Inaczej mówiąc, działalność zarobkowa to działalność stanowiąca źródło dochodu z tytułu własnej pracy, niezależnie od podstawy jej wykonywania. Należy przy tym przyjąć, że jest to tego rodzaju działalność zarobkowa, która stanowi tytuł do ubezpieczenia społecznego, a więc czyni zbędną ochronę ubezpieczeniową z tytułu poprzedniej, zakończonej działalności.

W brzmieniu art. 13 ust. 1 pkt 2 działalność zarobkowa stanowi tytuł do objęcia obowiązkowo lub dowolnie ubezpieczeniem chorobowym. W myśl art. 3 ust. 1 ustawy zasiłkowej przez pojęcie tytułu ubezpieczenia chorobowego należy rozumieć zatrudnienie lub inną działalność, których podjęcie rodzi obowiązek ubezpieczenia chorobowego lub uprawnienie do objęcia tym ubezpieczeniem na zasadach dobrowolności w rozumieniu przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Tytułem ubezpieczenia chorobowego jest więc prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej, zatrudnienie, służba lub inna praca zarobkowa, z których uzyskuje się dochód, także jest wykonywanie czynności w ramach umowy zlecenia.

Nawiązanie takiego stosunku daje podstawę do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. Zgodnie bowiem z art. 11 ust 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U Nr 137 poz 887 z późn.zm) dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 2, 4, 5, 8 i 10, w tym wskazane w pkt 4 osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej osoby o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej "zleceniobiorcami", oraz osobami z nimi współpracującymi. Przy tym stosowanie do brzmienia art. 13 pkt 2 powołanej ustawy osoby wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu w okresach od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia jej rozwiązania lub wygaśnięcia.

Mając na uwadze zarzuty precyzowane w odwołaniu, zdaniem Sądu, trudno uznać, aby samo pozostawanie przez wnioskodawcę w stosunku zlecenia, bez faktycznego wykonywania umowy i osiągnięcia dochodów z tego tytułu stanowiło kontynuowanie pracy zarobkowej, o której mowa w powoływanym art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej. Przyznać należy, iż zawarcie przez wnioskodawcę umowy zlecenia i trwanie tej umowy po ustaniu tytułu ubezpieczenia z tytułu stosunku pracy, stwarza jedynie wzruszalne domniemanie kontynuowania działalności zarobkowej przez wnioskodawcę po ustaniu stosunku pracy.

Przede wszystkim o braku faktycznego wykonywania działalności przez wnioskodawcę świadczy bezsporna okoliczność, iż w okresie niezdolności do pracy, za który organ rentowy domaga się zwrotu spornego zasiłku, wnioskodawca nie podejmował się pełnienia, za wynagrodzeniem czynności w ramach umowy zlecenia. Działalność zarobkowa na rzecz zleceniodawcy w ogóle nie była prowadzona praktycznie od samego początku zawarcia umowy zlecenia. Za pośrednictwem wnioskodawcy w całym okresie trwania umowy zlecenia, to jest od 1 listopada 2008

roku do 18 czerwca 2015 roku nie podpisano żadnej umowy z klientem na rzecz przedstawiciela, nie naliczono, ani nie wypłacono żadnego wynagrodzenia. W 2008 roku wnioskodawca podjął pewne czynności związane z umową zlecenia i ich nie dokończył. Potem nie podejmował już żadnych czynności, które składały się na zobowiązanie wynikające z umowy zlecenia. Wykonywanie działalności - umowy zlecenia, trwa od momentu jej rozpoczęcia do chwili jej faktycznego całkowitego zaprzestania. Praca zarobkowa w tym okresie może bowiem charakteryzować się różnym natężeniem i w związku z tym być rozliczana w zależności od potrzeb (zapłata następuje tylko w okresach kiedy konkretne zadania były faktycznie podejmowane). W prawnym rozumieniu "zaprzestanie działalności" następuje zatem z chwilą jej formalnego zawieszenia lub zakończenia na skutek rozwiązania umowy lub całkowitego zaniechania jej wykonywania. Jedynie faktyczne chwilowe zaprzestanie prowadzenia działalności wynikającej z umowy zlecenia, które nie zostało spowodowane tymi okolicznościami, nie powoduje wyłączenia prowadzącego tę działalność z ubezpieczeń społecznego i zdrowotnego.

Sąd podkreślił, iż działalność zarobkowa, jaką wykonywał W. S. na rzecz (...) S.A miała być działalnością dorywczą, dodatkową pozwalającą uzyskać pewne środki finansowe w okresie studiów wnioskodawcy. Po 2008 roku wnioskodawca zaprzestał wykonywania zleceń na rzecz (...) S.A i podjął zatrudnienie w firmie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Niedokonane zostało formalne rozwiązanie umowy do dnia 18 czerwca 2015 roku, co jednak nie zmienia faktu, iż wnioskodawca praktycznie całkowicie zaniechał wykonywania umowy zlecenia, a tym samym brak było podstaw do przyjęcia, iż spełnione zostały przesłanki wskazujące na kontynuowanie w spornym okresie działalności zarobkowej, która miałaby stanowić tytuł do objęcia ubezpieczeniem społecznym, w tym chorobowym.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i § 11ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U Nr 163 poz.1349 z późn.zm) w związku z §22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U z 2015 poz.1805).

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł organ rentowy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. jedn. Dz. U. z 2014r., poz. 159 ze zm.) poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia pomimo posiadania innego tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 05.11.2015r. i 10.11.2015r.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 maja 2015 roku do 8 września 2015 roku oraz obowiązku jego zwrotu. Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia zagadnienia, czy wnioskodawca w okresie niezdolności do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego kontynuował działalność zarobkową, w związku z czym w myśl art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z

ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U.2014.159 -j.t.) utracił prawo do zasiłku chorobowego za ten okres.

Celem wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd I instancji przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe. Dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o które wysnuł trafne wnioski.

Zgodnie z art. 13. ust 1 pkt.2 powołanej ustawy zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Oznacza to, iż wyłączenie prawa do zasiłku chorobowego na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa dotyczy sytuacji, gdy osoba niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie podlega żadnemu ubezpieczeniu natomiast kontynuuje lub podejmuje działalność zarobkową uprawniającą ją do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym (postanowienie SN z 2003-10-29 II UK 176/03, wyrok AP B. z 2001-02-27 III AUa 91/01 OSA 2001/11/42). Wskazana konstrukcja przesłanki "nienabycia" prawa do tego zasiłku pozwala więc na stwierdzenie, że ryzykiem chronionym powołanego przepisu jest niemożność wykonywania (kontynuowania lub podjęcia) każdej działalności zarobkowej, a także nowej działalności dającej źródło utrzymania (por. uchwała SN z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/01, OSNP 2002, nr 1, poz. 18; Biul. SN 2001, nr 8, s. 3; OSNP-wkł. 2001, nr 20, poz. 2; Prok. i Pr. 2002, nr 1, s. 44; Wokanda 2002, nr 2, s. 17; OSP 2002, z. 12, poz. 151).

Pojęcie działalności zarobkowej, niezdefiniowane ani na gruncie ustawy zasiłkowej ani w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych, należy natomiast rozumieć szeroko. W sensie rodzajowym wchodzi tu w grę każda praca (działalność) zarobkowa, mogąca stanowić źródło dochodów (H. Pławucka, glosa do uchwały SN z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/200, OSP 2002, z. 12, poz. 599). W orzecznictwie, jeszcze na tle ustawy z grudnia 1974 r., wskazywano, że "działalnością zarobkową" jest działalność stanowiąca źródło dochodu z tytułu własnej pracy, niezależnie od podstawy jej wykonywania. Może nią być na przykład zatrudnienie na podstawie umowy o pracę, czy umowy zlecenia lub umowy agencyjnej. Jedną z form działalności zarobkowej jest też prowadzenie działalności gospodarczej na własny rachunek. Dodatkowo przyjmowano, że jest to tego rodzaju działalność zarobkowa, która stanowi tytuł do ubezpieczenia społecznego, ponieważ tylko taka działalność może być podstawą do wypłaty zasiłku w miejsce utraconego dochodu, a więc uczynić zbędną ochronę ubezpieczeniową z tytułu poprzedniej, zakończonej działalności. Podkreślano zatem, że działalność zarobkowa to "działalność stanowiąca tytuł podlegania ubezpieczeniu chorobowemu" (wyrok SN z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 68/99, OSNP 2000, nr 19, poz. 726). Obecnie warunek ten jest *expressis verbis* wpisany w komentowanym przepisie.

Pod pojęciem podjęcia lub kontynuowania działalności zarobkowej, stanowiącym przyczynę wyłączającą prawo do zasiłku, należy więc rozumieć istnienie innych źródeł dochodów, będących tytułem do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniających prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Wykonywanie umowy zlecenia daje natomiast podstawę do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. Zgodnie z art. 11 ust 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U Nr 137 poz 887 z późn.zm) dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają bowiem na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 2, 4, 5, 8 i 10, w tym wskazane w pkt 4, osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej "zleceniobiorcami", oraz osobami z nimi współpracującymi. Stosowanie zaś do brzmienia art. 13 pkt 2 osoby wykonujące pracę nakładczą oraz zleceniobiorcy podlegają ubezpieczeniu społecznemu od dnia oznaczonego w

umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy. Kontynuacja umowy zlecenia po rozwiązaniu stosunku pracy stanowi więc negatywną przesłankę przysługiwania zasiłku chorobowego za okres po ustaniu stosunku pracy jako tytułu ubezpieczenia chorobowego, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2013 r. I UK 626/12 LEX nr 1408145)

Mając na uwadze zarzuty apelacji, trudno uznać, aby samo pozostawanie przez wnioskodawcę w stosunku zlecenia, bez faktycznego wykonywania umowy i osiągnięcia dochodów z tego tytułu stanowiło kontynuowanie pracy zarobkowej, o której mowa w powoływanym art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej. Istotnie przyznać należy, iż zawarcie przez ubezpieczonego umowy zlecenia i trwanie tej umowy po ustaniu tytułu ubezpieczenia z tytułu stosunku pracy, stwarza domniemanie kontynuowania działalności zarobkowej przez wnioskodawcę po ustaniu stosunku pracy. Niemniej jednak, wskazane domniemanie jest wzruszalne (por wyrok SN z dnia 4 czerwca 2012 r. I UK 13/12 Lex 1218583), a w ocenie Sądu Okręgowego na gruncie rozpoznawanego przypadku nie sposób przyjąć, iż działalność ta rzeczywiście była kontynuowana.

Podkreślenia wymaga – co w niniejszej sprawie wykazał wnioskodawca, a zakład ubezpieczeń społecznych tej okoliczności skutecznie nie podważył – że działalność związana z wykonywaniem zlecenia nie była przez ubezpieczonego faktycznie wykonywana już od 2008 r. Wnioskodawca nie podejmował żadnych zobowiązań ze zlecenia wynikających i nie otrzymywał z tego tytułu żadnego wynagrodzenia. Co prawda nieuzyskiwanie dochodu samo w sobie nie wyłącza regulacji art. 13 ust. 2 ww. ustawy, gdyż przepis ten nie uzależnia prawa do zasiłku chorobowego od osiągania lub nie osiągania dochodu, jednakże skoro żadne czynności w ramach zlecenia nie były wykonywane, a ubezpieczony nie składał po rozwiązaniu stosunku pracy rachunków z tytułu zlecenia i wynagrodzenia z tego tytułu nie otrzymał, to trafna jest ocena, że doszło do wcześniejszego rozwiązania umowy zlecenia przez czynności dorozumiane (por wyrok SN z 28.05.2013 r. I UK 626/12 lex 1408145). Kontynuowanie działalności zarobkowej oznacza zatem faktyczne wykonywanie pracy czy inną czynną postawę wykonującego taką działalność w ramach łączącej go z innym podmiotem umowy stanowiącej tytuł ubezpieczenia (por. odpowiednio Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 czerwca 2001 r. III AUa 2704/00 Biul.SAKa (...) Pr.Pracy 2002/5/41). Tym samym jedynie formalne istnienie zobowiązania nie świadczy o faktycznym kontynuowaniu umowy zlecenia po rozwiązaniu stosunku pracy i nie stanowi negatywnej przesłanki przysługiwania zasiłku chorobowego za okres po ustaniu stosunku pracy jako tytułu ubezpieczenia chorobowego, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z zasiłkowej.

Sąd Okręgowy nie zgadza się więc z restrykcyjnym rozumieniem wskazanego przepisu powoływanym w apelacji, że już samo tylko formalne istnienie umowy zlecenia stanowi tytuł do objęcia ubezpieczeniem, gdyż w prawnym rozumieniu "zaprzestanie działalności" następuje tylko z chwilą jej formalnego zawieszenia lub zakończenia na skutek rozwiązania umowy. Nie należy bowiem tracić z pola widzenia, iż prawnie doniosłe są również konsekwencje całkowitego zaniechania jej wykonywania. Wobec powyższego wykonywanie działalności - umowy zlecenia, twa od momentu jej rozpoczęcia do chwili jej faktycznego całkowitego zaprzestania. Ponadto takie rozumienie kontynuowania działalności nie stoi w sprzeczności z funkcją, jaką ma pełnić wypłacanie zasiłku po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Jeszcze raz wskazać należy (było już to bowiem przedmiotem rozważań Sądu I instancji), że skoro zasiłek chorobowy zastępuje utracony zarobek, to ryzykiem chronionym jest w tym przypadku niemożność wykonywania (kontynuowania lub podjęcia) każdej działalności zarobkowej zarówno tej, której wykonywanie dawało tytuł do objęcia ubezpieczeniem, jak i wykonywanej równoległe z taką działalnością, a ponadto jakiegokolwiek nowej działalności dającej źródło utrzymania. Jeżeli po ustaniu tytułu ubezpieczenia dojdzie do kontynuowania lub podjęcia działalności, zostanie ona objęta ubezpieczeniem chorobowym. Wówczas zdarzenie ubezpieczeniowe (choroba) będzie pozostawać w związku z nowym tytułem ubezpieczeniowym (powoływany już wyrok SN z dnia 4 czerwca 2012 r. I UK 13/12). Tym samym okoliczność barku prowadzenia faktycznie czynności zwianych z wykonywaniem umowy zlecenia wiąże się z brakiem powstania nabycia nowego (niepracowniczego) tytułu do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym.

Ponadto ponownie należy podkreślić, że w tym indywidualnym przypadku organ rentowy nie wykazał, że zawarta umowa zlecenia była wykonywana na zasadach kontynuacji po powstaniu niezdolności do pracy odwołującego

się i była wiążącą do chwili jej formalnego rozwiązania. Wbrew twierdzeniom apelacji brak zatem jakichkolwiek podstaw do uznania, iż wnioskodawca nie jest uprawniony do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia w spornym okresie. Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że wnioskodawca nie wykonywał czynności związanych z wykonywaniem umowy zlecenia i pomimo formalnego istnienia tej umowy działalność ta nie była kontynuowana, a w związku z tym nie istniał tytuł do objęcia wnioskodawcy dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. Wbrew sugestiom skarżącego, wnioskodawca nie spełniał zatem kryteriów art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej.

Apelacyjne zarzuty dotyczące naruszenia wskazanego przepisu należy zatem uznać za chybione.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację organu rentowego jako bezzasadną.

O kosztach zastępstwa procesowego za II instancję orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c., w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).